

Prese un informācija

Eiropas Savienības Tiesa
PAZIŅOJUMS PRESEI Nr. 106/20
Luksemburgā, 2020. gada 15. septembrī

Spridums apvienotajās lietās C-807/18 un C-39/19
Telenor Magyarország Zrt./Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Elnöke

Tiesa pirmo reizi interpretē Savienības regulu par “interneta neitralitāti”

Prasības par interneta lietotāju tiesību aizsardzību un nediskriminējošu attieksmi pret datplūsmu liedz interneta piekļuves pakalpojumu sniedzējam dot priekšroku noteiktām lietojumprogrammām un pakalpojumiem, izmantojot piedāvājumus, ar kuriem uz šīm lietojumprogrammām un pakalpojumiem tiek attiecināts “nulles tarifs”, savukārt attiecībā uz pārējo lietojumprogrammu un pakalpojumu izmantošanu tiek piemēroti bloķēšanas vai palēnināšanas pasākumi

Ungārijā reģistrēta sabiedrība *Telenor* sniedz tostarp interneta piekļuves pakalpojumus. Tās klientiem piedāvāto pakalpojumu vidū ir divi preferenciālās piekļuves tarifu plāni (tā sauktais “nulles tarifs”), kuru īpatnība ir tā, ka noteiktu konkrētu lietojumprogrammu un pakalpojumu izmantošanā radītā datplūsma netiek ierēķināta klientu iegādātā datu apjoma patēriņā. Turklāt, tiklīdz šis datu apjoms ir patērēts, klienti var bez ierobežojumiem turpināt izmantot šīs konkrētās lietojumprogrammas un pakalpojumus, savukārt pārējām pieejamajām lietojumprogrammām un pakalpojumiem tiek piemēroti datplūsmas bloķēšanas vai palēnināšanas pasākumi.

Pēc tam, kad Ungārijas plašsaziņas līdzekļu un komunikāciju iestāde bija sākusi divas procedūras, lai pārbaudītu šo divu tarifu plānu atbilstību Regulai 2015/2120, ar ko nosaka pasākumus sakarā ar piekļuvi atvērta internetam¹, tā pieņēma divus lēmumus, kuros secināja, ka šie tarifu plāni neatbilst šīs regulas 3. panta 3. punktā noteiktajam vispārējam pienākumam par vienlīdzīgu un nediskriminējošu attieksmi pret datplūsmu un ka *Telenor* tie ir jāizbeidz.

Izskatot divas *Telenor* prasības, *Fővárosi Törvényszék* (Galvaspilsētas Budapeštas tiesa, Ungārija) nolēma lūgt Tiesu sniegt prejudiciālu nolēmumu, lai noskaidrotu, kā būtu jāinterpretē un jāpiemēro Regulas 2015/2120 3. panta 1. un 2. punkts, kuros interneta piekļuves pakalpojumu tiešajiem lietotājiem tiek garantētas noteiktas tiesības² un ar kuriem šādu pakalpojumu sniedzējiem ir aizliegts ieviest vienošanās vai komercpraksi, kas ierobežo šo tiesību īstenošanu, kā arī šī 3. panta 3. punkts, kurā ir noteikts vispārējs pienākums nodrošināt vienlīdzīgu un nediskriminējošu attieksmi pret datplūsmu.

Savā 2020. gada 15. septembra spriedumā Tiesa, lemjot virspalātā, pirmo reizi interpretēja Regulu 2015/2120, kurā ir nostiprināts interneta atvērtības pamatprincips (plašāk zināms kā “tīkla neitralitāte”).

Runājot, pirmkārt, par Regulas 2015/2120 3. panta 2. punkta, lasot to kopsakarā ar šīs regulas 3. panta 1. punktu, interpretāciju, Tiesa norādīja – otrajā no šīm tiesību normām ir paredzēts, ka tiesības, kas tajā ir garantētas interneta piekļuves pakalpojumu tiešajiem lietotājiem, ir īstenojamas, “izmantojot savu interneta piekļuves pakalpojumu”, un ka pirmajā no šīm tiesību normām ir prasīts, lai šāds pakalpojums neierobežotu šo tiesību īstenošanu. Turklāt no minētās regulas 3. panta 2. punkta izriet, ka konkrēta interneta piekļuves pakalpojumu sniedzēja

¹ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2015/2120 (2015. gada 25. novembris), ar ko nosaka pasākumus sakarā ar piekļuvi atvērta internetam un groza Direktīvu 2002/22/EK par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem un Regulu (ES) Nr. 531/2012 par viesabonēšanu publiskajos mobilo sakaru tīklos Savienībā (OV 2015, L 310, 1. lpp.).

² Tiešo lietotāju tiesības piekļūt lietojumprogrammām, saturam un pakalpojumiem un tos izmantot, kā arī tiesības nodrošināt lietojumprogrammas, saturu un pakalpojumus un lietot pašu izvēlētas galiekārtas.

pakalpojumi no minētās prasības skatpunkta ir jānovērtē valsts regulatīvajām iestādēm³, tām rīkojoties kompetento valsts tiesu kontrolē, ņemot vērā gan vienošanās, ko šis pakalpojumu sniedzējs ir noslēdzis ar tiešajiem lietotājiem, gan minētā pakalpojumu sniedzēja veikto komercpraksi.

Šajā kontekstā Tiesa pēc tam, kad tā bija sniegusi vispārīgu precizējumu kopumu par Regulā 2015/2120 ietvertu jēdzienu “vienošanās”, “komercprakse” un “tiešie lietotāji”⁴ nozīmi, secināja, ka tādu vienošanos noslēgšana, saskaņā ar kurām konkrēti klienti abonē tarifu plānus, kuros papildus “nulles tarifam” ir paredzēti datplūsmas bloķēšanas vai palēnināšanas pasākumi saistībā ar tādu pakalpojumu un lietojumprogrammu izmantošanu, kas nav konkrētie pakalpojumi un lietojumprogrammas, uz ko attiecas šis “nulles tarifs”, var ierobežot tiešo lietotāju tiesību īstenošanu šīs regulas 3. panta 2. punkta izpratnē nozīmīgā tirgus daļā. Proti, šādi tarifu plāni var izraisīt to, ka lietojumprogrammas un pakalpojumus, kuriem dota priekšroka, izmanto plašāk un – attiecīgi – pārējās pieejamās lietojumprogrammas un pakalpojumus, ņemot vērā pasākumus, ar kuriem interneta piekļuves pakalpojumu sniedzējs padara šo piekļuvi tehniski sarežģītāku vai pat neiespējamu, izmanto retāk. Turklāt, jo lielāks ir to klientu skaits, kas noslēdz šādas vienošanās, jo lielākā mērā šo vienošanos kumulatīvā ietekme, ņemot vērā tās mērogu, var būtiski ierobežot tiešo lietotāju tiesību īstenošanu vai pat apdraudēt pašu šo tiesību būtību.

Otrkārt, saistībā ar Regulas 2015/2120 3. panta 3. punkta interpretāciju Tiesa ir norādījusi – lai konstatētu nesaderību ar šo tiesību normu, nav nepieciešams nekāds novērtējums par datplūsmas bloķēšanas vai palēnināšanas pasākumu ietekmi uz tiešo lietotāju tiesību īstenošanu. Proti, šajā tiesību normā šāda prasība nav paredzēta, lai novērtētu, vai ir ievērots tajā paredzētais vispārējais pienākums nodrošināt vienlīdzīgu un nediskriminējošu attieksmi pret datplūsmu. Turklāt Tiesa ir nospriedusi – ja datplūsmas palēnināšanas vai bloķēšanas pasākumi ir balstīti nevis uz noteiktu konkrētu datplūsmas kategoriju objektīvi atšķirīgām pakalpojumu tehniskās kvalitātes prasībām, bet gan uz komerciāliem apsvērumiem, šie pasākumi paši par sevi ir jāuzskata par nesaderīgiem ar minēto tiesību normu.

Tādēļ ar tādiem tarifu plāniem kā tie, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai, vispārīgi runājot, var tikt pārkāpts gan Regulas 2015/2120 3. panta 2. punkts, gan šī panta 3. punkts, un jāprecizē, ka kompetentās valsts iestādes un tiesas var tos pārbaudīt, uzreiz par pamatu ņemot otro no šīm tiesību normām.

ATGĀDINĀJUMS. Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ļauj dalībvalstu tiesām to tiesvedības ietvaros uzdot jautājumus Tiesai par Savienības tiesību interpretāciju vai Savienības akta spēkā esamību. Tiesa neiztiesā strīdus, ko izskata valstu tiesas. Valsts tiesai ir jāatrisina lieta saskaņā ar Tiesas nolēmumu. Šis nolēmums līdzīgā veidā ir saistošs citām valstu tiesām, kurām ir jāatrisina līdzīgas problēmas.

Neoficiāls dokuments plašsaziņas līdzekļu vajadzībām, kas Tiesai nav saistošs.

Pilns sprieduma [teksts](#) tiek publicēts CURIA tīmekļvietnē pasludināšanas dienā.

Kontaktpersona presei: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

³ Uz Regulas 2015/2120 5. panta pamata.

⁴ Šis pēdējais minētais jēdziens aptver visas fiziskas vai juridiskas personas, kas izmanto vai pieprasa publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu. Turklāt šis jēdziens ietver gan fiziskas vai juridiskas personas, kuras izmanto vai pieprasa interneta piekļuves pakalpojumus, lai piekļūtu saturam, lietojumprogrammām un pakalpojumiem, gan tās, kuras izmanto piekļuvi internetam, lai nodrošinātu saturu, lietojumprogrammas un pakalpojumus.